

Emma Healey a scris prima povestire la vîrstă de patru ani, le-a spus profesorilor ei că va fi scriitoare la opt, dar la doisprezece ani s-a hotărât să devină avocat pleadant (inspirată de filmul *Liceenele din Beverly Hills*). I-au trebuit încă zece ani până să se întoarcă la scris. Și-a petrecut copilăria în Londra, unde a absolvit colegiul de artă. A lucrat pentru două biblioteci, două librării, două galerii de artă și două universități, și intenționa să-și facă o carieră în lumea artei când scrisul a devenit cel mai important lucru din viața ei. S-a mutat în Norwich în 2010 pentru a face un masterat în scriere creativă la University of East Anglia și nu s-a mai întors la Londra. *Elizabeth a dispărut* (2014), primul ei roman, a câștigat Costa Book Award pentru roman de debut și a fost nominalizat la National Book Award – Popular Fiction, National Book Award – New Writer of the Year și la Dylan Thomas Prize. Cel de-al doilea roman, *Strigăt în întuneric* (*Whistle in the Dark*, 2018), s-a bucurat, de asemenea, de o primire favorabilă din partea criticilor și a publicului.

EMMA
HEALEY

STRIGĂT ÎN ÎNTUNERIC

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

SFÂRȘITUL

– Asta a fost cea mai grea săptămână din viața mea, a zis Jen.

Nu era ceea ce plănuise să-i spună fiicei sale de cincisprezece ani după un calvar care durase, de fapt, patru zile.

– Bună, mami, a răzbătut vocea Lanei printre buzele vineții.

Jen n-a putut decât s-o îmbrățișeze în fugă și să-și lipească obrazul de al Lanei – moale și palid ca o ciuperca – în vreme ce paramedicii trânteau ușile ambulanței, apoi au dus-o pe Lana în spital. Avea o tăietură adâncă pe capul de culoarea cenușii, o jutilusă pe maxilarul delicat, era slabă și rece și înfășurată în folie de aluminiu, mirosea a umezelă și a pământ și a murdărie, dar era în ordine: era aici, era în siguranță, era în viață. Nimic altceva n-avea importanță.

Dinspre martorii în halate și cu perfuzii care se îngărmădeau sub acoperișul intrării plutea fumul țigărilor și odată cu el vocea unui bărbat.

– Care-i treaba? Aia-i fătuca din Londra?

– A apărut, aşadar, a rostit altă voce. Am auzit la știri.

Prin urmare, presa fusese deja anunțată. Jen presupunea că era un lucru bun; puteau să înceteze căutarea, să nu le mai ceară oamenilor să fie cu ochii-n patru, să raporteze dacă o văzuseră cumva, să contacteze poliția dacă aveau vreo informație. Era un sfârșit fericit al poveștii. Nu sfârșitul la care s-ar fi așteptat cu toții.

Primiseră telefonul cu mai puțin de o oră în urmă. Hugh, înfășurat într-un prosop al hotelului (pentru că era important să trăiască mai departe), Jen încă neîmbrăcată și fără să fi făcut duș (pentru că nu era convinsă de raționamentul lui Hugh). Nu-și pierduseră nici o clipă speranța, asta avea să spună ea în următoarele săptămâni, când vorbea cu prietenii și rudele, dar, în realitate, speranța ei, acea construcție fragilă din piese Meccano, își pierduse șuruburile și se prăbușise la câteva minute după ce descoperise că Lana dispăruse.

Chiar și în drum spre spital, Jen fusese neîncrezătoare, gândindu-se că era o greșeală, închipuindu-și că o să dea acolo peste altă fată sau peste un trup fără viață. Agentul de poliție încercase să-o liniștească, oferindu-i amănunte: un fermier văzuse o adolescentă pe pășune, o identificase ca fiind fata de la știri și sunase la poliție, purta hainele pe care Jen presupuse că ar trebui să le poarte, se simțise destul de bine că să bea o cană de ceai dulce și fierbinți și, nu încăpea îndoială, răspunsese la numele Lana.

Și apoi iat-o acolo, ușor de recunoscut și totuși străină, un crochiu al ei însăși, colorat de cei din spital: fotoliul rulant negru împins spre recepție, marginile păturii roșii a Lanei fălfăind, o asistentă în albastru grăbindu-se să vină împreună cu un medic în halat alb

și paramedicii în uniforme verzi întorcându-se să plece cu o fluturare a mâinii. Jen se simțea prea rotundă, liniile corpului ei prea groase și lente pentru acel ritm, și a rămas o clipă în spate, simțind pe umeri mâinile lui Hugh.

El a împins-o ușor în față. Scaunul Lanei era în mișcare, și Jen se simțea năucită, cu miroslul de dezinfecțant vâjăind prin ea în timp ce înaintau prin spital. Nu se așteptase la asta, nu se pregătise pentru medici și însănătoșire, își imaginase doar conferințe de presă ale poliției și o înmormântare sau o așteptare nesfârșită, chinuitoare. Ușurarea era minunată, ușurarea era extaz pur, ușurarea o făcea iritabilă, și pulsa prin vene. Ușurarea era epuizantă.

– Cum te simți? l-a întrebat pe Hugh, sperând că răspunsul lui o să-i arate cum trebuia să reacționeze, cum să se comporte.

– Nu știu, a zis Hugh. Încă nu știu.

Au petrecut câteva ore la Urgențe, unde Lanei își au făcut radiografii și teste de urină, i-a fost curățată rana, i-s-au pus copci și i-a fost ras o parte din păr. I-au scos hainele și i-au dat o cămașă de noapte, iar labele picioarelor, albe ca varul, se ițeau goale de sub tiv. Jen ar fi vrut să i le țină la piept, să le sărute, aşa cum făcea când Lana era bebeluș, dar deasupra fiecărei glezne era o dungă vineție, ca adânciturile pe care le lasă șoșetele, însă mai subțiri și mai întunecate. Felul de urmă pe care ar lăsa-o o sfoiră subțire. Ele au făcut-o pe Jen să ezite, erau o aluzie, o amenințare, și semnalau un început – începutul unei noi bănuieri, a unei noi spaime, a unui nou hău care se căsca între ea și fiica sa.

Și polițiștii au observat acele semne și le fotografiaseră când au venit să ia jacheta Polar albă a Lanei, acum cafenie și țeapă din pricina săngelui. Era atâtă sânge pe ea, încât Jen s-a întrebat iarăși dacă fiica ei chiar era în viață.

– Rânilor de la cap, chiar și cele relativ minore, săngerează mult, a zis un medic, observând expresia de pe chipul lui Jen.

A urmat o bătaie pe umăr și i-a fost oferită încă o cană de cafea. Apoi multă așteptare, mult mers, și Jen a constatat că o rod ghetele, cu toate că se simțise perfect în ele când traversase câmpuri și străbătuse cărări prin pădure, cu o săptămână în urmă. Și, în sfârșit, au ajuns într-un salon, cu Lana într-un pat, perfuzia suspendată și buiotele înlocuite. Dormea sau, dacă nu dormea propriu-zis, era cufundată într-un soi de ceață.

Ziua fusese senină, caldă, însă acum soarele coborâse și se făcuse frig. O gărgăriță ajunsese cumva înăuntru și se tot izbea de geam cu acel zgromot aparte al gângăniilor, o lovitură zbârnăitoare, un sunet enervant. Gărgărițele reveniseră la viață de mai bine de o lună, ieșind din hibernare datorită vremii calde; avuseseră trei în baia de acasă, și Jen șovăise dacă să le omoare sau nu, pentru că era sigură că erau toate din specia arlechin și, prin urmare, invadatoare, impostaore, răufăcătoare care amenințau flora și fauna locului.

Acum n-a șovăit, a traversat încăperea și a strivit gângania într-un șervețel.

– Aduce ghinion să omori o buburuză, a zis o femeie.

Era în pragul senectuții, cu păr cărunt tuns foarte scurt și cu câteva straturi de haine bine strânse peste spate, și sedea lângă patul unui copilaș, tricotând.

Culoarea puloverului pe care îl purta (albastru-verzui) și culoarea lânii cu care tricotă (turcoaz-închis) erau atât de apropiate, încât părea că își înmulțește propriile haine. Exista în asta ceva mitic, ca de basm, care a făcut-o pe Jen să se abțină să-i spună să nu-și bage nasul unde nu-i fierbea oala. A aruncat gângania turtită într-un coș de gunoi și s-a aşezat la loc.

La începutul săptămânii pictase o gărgăriță, amestecând roșu aprins cu teracot pentru elitre, picurând delicat vopseaua pe hârtie. Părea o veșnicie de atunci sau – poate mai corect – părea un moment pe care și-l imaginase în timp ce visa cu ochii deschiși la soare. Lana pictase și ea gângania, cuibărită într-o ciuboțica-cucului, însă vopseaua roșie se prelinsese în galbenul pal al florii și ea se enervase și rupsese foaia.

Lana distrusese multe dintre lucrările ei în tabăra, cu toate că Jen o rugase să n-o facă. Erau o duzină de margini zdrențuite în blocul ei de desen, rămașitele picturilor care ieșiseră prost.

– Bună!

Un bărbat care purta uniformă de doctor, o cămașă în carouri, cu mâncile suflete, băgată în pantaloni de bumbac, i-a salutat, iar Hugh s-a ridicat în picioare, cu propria cămașă fără carouri, nesuflecată și nebăgată în pantaloni, un pic mai boțită, un pic mai strâmtă peste burtă.

– Sunt doctorul Kaimal. Poți să deschizi ochii, Lana?

Vorbea cu o voce joasă, profundă, înclinând capul în vreme ce lumina pupilele Lanei.

Hugh a făcut un pas înainte și Jen și-a dat seama că voia s-o scutească de această ultimă frântură de

neplăcere. Lana a clipit și a gemut, cu capul afundându-i-se înapoi în pernă, mișările ei spasmodice când doctorul i-a cerut să-i strângă degetele și i-a mai luat o dată tensiunea. Fiecare acțiune părea aproape prea mult pentru ea, și capul i-a căzut în față când el a terminat.

— Totul arată foarte bine, a zis doctorul, punând în buzunar mica lanternă. I-am crescut temperatura, lucru care ne bucură. Este deshidratată și dezorientată, evident, și există câteva rosături infectate, însă rana de la cap nu-i nici pe departe atât de gravă cum arată. Ce am vrea noi este s-o ținem sub observație peste noapte și să-i dăm lichide și antibiotice. De acord?

— Ce s-a întâmplat? Puteți să-mi spuneți? a întrebat Jen.

El a făcut o mică grimasă.

— Se poate să fi căzut, dar, în afara de vânătai, nu a suferit alte vătămări. A fost foarte udă o vreme și pielea îi e destul de sensibilă și, desigur, i-a fost foarte frig. Ar trebui să vă poată spune când o să se înzdrăvenească un pic. A făcut o pauză. Nu-i aşa că polițiștii au vorbit deja cu ea?

— Le-a spus că s-a rătăcit, a zis Jen. Vor să stea din nou de vorbă cu ea când o să se simtă mai bine.

— Aha. Bine. Doctorul a făcut același semn din cap spre fiecare dintre ei. Peste o oră vine cineva să vadă cum se simte.

Soarele coborâse în spatele unei clădiri și toate muchiile care fuseseră aurii erau acum cenușii. Ușurarea pe care o simțise Jen când o văzuse iar pe Lana se transforma în altceva și, cu toate că în cea mai mare parte își dorea s-o ia în brațe și s-o legene și să-i

simtă greutatea și să facă tot ce-i stă în puteri ca să se convingă că fiica ei era cu adevărat bine, exista în ea și un fir subțire de groază. Se temea să tragă de el, dar știa că n-o să poată rezista multă vreme.

— Cum te-ai rătăcit? a întrebat-o pe Lana, care a deschis și a închis ochii.

Hugh s-a așezat încet, ascultând, concentrându-se.

— A fost un accident?

Lana a făcut o mișcare din cap care ar fi putut să fie o încuvîntare.

— N-ai plecat dinadins? a întrebat Jen, și răspunsul fiicei sale ar fi putut să fie un da sau un nu. Nu încercai să-ți faci singură rău?

— Te rog, a zis Lana.

Cuvintele au fost rostite cu durere.

— Bine. Jen și-a trecut o mână peste vârfurile näclăite de sânge al părului Lanei. Bine. Dormi.

Și n-a mai spus nimic, cu toate că întrebările îi zornăiau prin cap, și și-a ținut mâinile nemîșcate, cu toate că ar fi vrut să-și zgâlțâie fiica, s-o trezească și să-i ceară o explicație. O furie desperată sfârâia prin ea ca un filil. O speria furia asta, fără întă și fizică, și nu era sigură că putea să aibă încredere în ea însăși.

— Chiar e aici, Hugh? a zis Jen. Chiar e bine?

El a încuvîntat din cap. Avea mâinile încleștate, ca și cum s-ar fi rugat, cu degetele împletite, și le mișca de parcă ar fi fost un tot, așezându-le pe genunchi, pe coapse, pe burtă.

— Și, orice s-o fi întâmplat, o să-și revină?

— Da.

El a ridicat mâinile împreunate, apoi le-a întins în sus și în spate, ca să-și sprijine ceafa.

– O să fie bine?

– Da.

– Și n-o să o învinovățim?

– Nu, a zis Hugh, descloșându-și mâinile. Nu, sigur că n-o s-o facem.

– Nu, sigur că n-o s-o facem, a repetat Jen.

S-a lăsat pe spătarul scaunului.

Numele Lanei fusese scris pe o tablă albă de deasupra patului și cineva desenase alături o floare cu o față zâmbitoare. Tușul devenise prăfos în jurul punctelor care erau ochii, astfel încât arăta ca și cum rimelul florii să ar fi scurs. Jen s-a ridicat și a șters cu degetul pe sub puncte, însă n-a reușit să le facă să arate la fel și a tot corectat până ce a șters cu totul ochii. Fața arăta acum mai veselă fără ei, și-a zis, descoperind enervată că tușul albastru îi intrase sub unghii.

OMUL LUI DUMNEZEU

În tabăra de pictură mâinile ei fuseseră murdare de cerneală și vopsele; folosiseră pensule și tocuri din trestie, pătrătele de hârtie groasă, absorbantă, și rulouri uriașe de tapet. Instructorul îi îndemnase să frece picturile cu noroi de pe câmp, să prezeze în blocurile de desen flori de grozamă cu aromă de cocos, să noteze pe marginile fiecărei picturi mirosurile și sunetele peisajului.

Jen își propusese să continue această activitate artistică după ce se întorcea acasă, la Londra, deși ar fi putut să prezică de pe atunci că avea să fie o încercare fără prea mare tragere de inimă, după care n-o să mai găsească niciodată timp. Locul era cel care făcea totul posibil: atelierul luminos, potecile de pe dealuri și sala de mese în care le era servită mâncarea.

Se înscriseră la curs în ianuarie, când era un chin să stai afară și nu-și puteau închipui că lumina zilei durează mai târziu de ora patru după-amiaza. Era un lucru pe care să-l aşteptă cu nerăbdare: o săptămână la țară la sfârșitul lui mai, o săptămână pentru plimbări și artă, pentru autoperfecționare și, poate, chiar și pentru puțină apropiere între mamă și fiică după ultimii doi ani de conflicte. Timp petrecut împreună fără asistenți sociali, doctori și psihiatri.

Se duseseră să cumpere materiale pentru pictură și îmbrăcăminte potrivită pentru drumetii. Seturi de acuarele, radiere, pensule cu rezervor de apă și lichid de mascare. Pantaloni impermeabili, jachete Polar, șosete groase și ghete. Drumul la cumpărături fusese distractiv și Jen considerase asta un semn că tabăra va avea succes. Însă, pe măsură ce se apropia ziua plecării, Lana devinea tot mai puțin entuziasmată.

„Cred că e nedrept că nu poate să vină și tati“, zicea, și „Cât de mult va trebui să mergem pe jos? Si dacă nu putem ține pasul?“ și „Si dacă toți ceilalți sunt niște artiști uimitori, iar eu sunt bătă?“ și „Cine o să mai fie la curs? O să fie toți adulți?“ și „E la mulți kilometri de aici. Cât durează să ajungem cu mașina acolo?“

De fapt, nu merseră cu mașina. Hugh avusese nevoie de mașină, aşa că luaseră trenul. și Jen își închisese că acea călătorie ar putea fi un moment potrivit ca să înceapă să „refacă legătura“ și să „deschidă liniile de comunicare“, însă, în timp ce așteptau în gară, Lana rostise din nou vorbele de care Jen ajunsese să aibăoroare.

— Vreau să mă omor.

Vocea îi era plată și liniștită, lipsită de expresie și puternică.

Jen reflectase câteva secunde încercând să formuleze un răspuns, dar, cumva, înainte să poată vorbi, conversația a trecut la altceva și a constatat că ratase ocazia.

— Aceia sunt pantofii care-mi plac, rostise Lana, arătând cu degetul. Vezi? Femeia aceea în albastru.

— Da, sunt drăguți, răspunse Jen, cu mintea gâfând, în vreme ce respirația reală îi rămăsese egală.

— Dar labele mele de la picioare sunt prea urăte, adăugase Lana, privind în jos, mai degrabă voioasă, observase Jen. Prea vânoase. Trebuie să ai picioare netede, cafenii, pentru acei pantofi.

— Oh, înțeleg, replicase Jen, neștiind cum să revină la începutul discuției, neștiind dacă *ar trebui* să încerce să se întoarcă acolo, și descumpărătă, ca de obicei, de iuțeala cu care se schimba starea de spirit a fiicei sale.

La sosire, descoperiseră că Lana era cea mai Tânără din grup, cu o diferență de treizeci de ani, însă, odată ce a fost stabilit acest lucru, nu a părut să-i pese și Jen se simțise mândră de fiica ei care pălăvrăgea, muncea din greu la picturile sale în atelier, îi ajuta pe artiștii amatori mai vîrstnici să treacă pe porți și să se cățăre-

peste părleazurile mai dificile. Nu se plânsese decât o dată de condițiile de cazare, de podeaua rece acoperită cu linoleum, de câte un gândac, de faptul că dușurile erau într-o clădire separată, de pe o alei întunecată. și păruse mai puțin obosită decât de obicei, nu atârnă de brațul lui Jen, ci se îndepărta ca să găsească cel mai bun loc pentru un tablou. Nu mai repetase niciodată ce spuse în gară.

Jen fusese mulțumită că Lana se implicase din toată inima în activități, dar și-ar fi dorit s-o aibă doar pentru ea și o deranjase întru câtva felul cum celealte persoane îi solicitau atenția. Clasa era plină de personaje interesante, sau, cel puțin, aşa spuneau toți mereu. Erau aproape numai femei. Erau o idolatră, o ghicitoare în cărți de tarot și o practicantă de reiki; era o femeie pe nume Peny, care ținea mortiș să aibă grija să îi se rostească numele cu un singur „n“, pentru că avea să-și dea seama dacă rostesc doi, și altă femeie care în acel moment se dedicase desenării de motive pentru decorarea propriului sicriu din carton.

„Cineva ar trebui să scrie un roman despre noi“, spuneau mereu, ceea ce o făcea pe Jen să se întrebe dacă era printre ei cineva care citise vreodată un roman.

Poate că Stephen, își închisese că. Era un acuarelist trecut de patruzeci de ani care tindea să evite activitățile de seară ca „să mai recupereze niște lecturi“, și Jen se gândise la el cu mai multă considerație timp de câteva zile. Dar apoi se dovedise că lecturile lui erau parte din pregătirea pe care o făcea pentru a conduce o sectă creștină obscură, numită Noua Frăție Lollardă. Cele mai multe dintre cărți aveau pe copertă imagini